

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nej, vil jeg sige til hr. Ole M. Nielsen, risikoen for, at man kan gemme sig, er den største risiko for, at man ikke får et effektivt arbejdsmarked. Og risikoen for at gemme sig i en tværfaglig a-kasse er nu én gang større end dér, hvor man sådan set har et fælles ansvar over for tingene. Det er en uomtvistelig kendsgerning.

De tal, vi har hørt understreget her fra talerstolen i dag, om, at man har en større aktiveringsindsats i Kristelig A-kasse, hænger jo sammen med, at man dér har ladet folk gå længere, ja, helt frem til, at de kunne blive aktiveret, så der er blevet flere af dém. Det hænger jo ikke sammen med, at de er kommet hurtigere i gang.

Derfor synes jeg, der er så mange argumenter, man kan gå ind og kigge på, netop når det drejer sig om de tværfaglige a-kasser, som kan give et grundlag for, at man sådan set forandrer sin indstilling til at prøve at smadre et a-kasse-system, som faktisk virker godt i Danmark.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg ønsker ikke systemer, som man kan gå og gemme sig i. Det tror jeg også fremgik tydeligt af min ordførertale. Og jeg vil gerne medvirke til, at vi får det her lovforslag indrettet sådan, at det forhindrer og modvirker det så godt, det overhovedet kan lade sig gøre.

Så vil jeg gerne sige, at det ikke var mig, der brugte statistikken med, at Kristelig A-kasse hurtigere havde skaffet sine folk tilbage i arbejde. Det var ikke mig, der brugte den, men det er helt rigtigt, at det er klart, at det har man en chance for, når de mennesker i forvejen har gået ledige længere. Det er jeg helt enig i er noget statistik, men man kan ikke altid bruge statistik.

Til gengæld har jeg fået læst den her statistik, og der viser det sig, at HK f.eks. og Nærings- og Nydelsesmiddelforbundet, SiD og Kvindeligt Arbejderforbund – for at tage nogle af de meget store – ligger højere i administrationsbidrag end Kristelig A-kasse. Og det er helt rigtigt, som hr. Søren Søndergaard sagde, at Metal ligger en anelse under. Så er der en, der hedder EL, men jeg tror nu ikke, at Enhedslisten har sin egen a-kasse. Har de det? Jeg kan ikke lige huske, hvad det er for én.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole M. Nielsen, som på et tidligt stadium i debatten rejste spørgsmålet, om f.eks. forsikringsselskaber kunne være fristet af at etablere a-kasser, at det mener jeg er udelukket af et par grunde, for en a-kasse er jo en medlemsforening, som udbetaler offentlige midler. Der er derfor ikke tale om, at det skulle være sådan en egentlig forsikringsvirksomhed. Herudover kan man jo ikke tjene penge på at drive en a-kasse. Pengene kan ikke føres ud, og derfor er der ikke noget kommercielt interessant for private virksomheder ved at gå ind og drive a-kasser.

Kl. 18.25

Så vil jeg godt vende mig lidt til hr. Ole Vagn Christensens – nu er jeg jo ikke så velbevandret i Folketingets forretningsorden med hensyn til, hvad man kan tillade sig at sige og ikke sige, men lad mig sige det diskret – vrangforestilling om, at denne regering er drevet af en ubændig trang til at ødelægge den danske fagbevægelse. Jeg tror, at hr. Ole Vagn Christensen har misforstået det en lille smule.

Det, denne regering er optaget af, er at give borgerne nogle valgmuligheder, at give flere valgmuligheder, at give mulighed for at indrette sig, som man selv vil, uden formynderi og uden tvang.

Opgaven i dag er at kombinere velfærdssamfundets tryghed med en større mulighed for de enkelte mennesker til at indrette sig, som de vil.

Når denne her regering derfor går ind for, at de ældre skal have mulighed for at vælge mellem mad leveret fra den kommunale service eller fra den lokale kro eller en hjemmehjælp fra et privat firma eller en fra kommunen, skal det ikke ses som et angreb på kommunerne, så er det et led i at give borgerne nogle flere valgmuligheder.

Når vi vil give patienter, der står på venteliste, mulighed for at vælge et andet hospital end det, der er i amtet, et privat hospital eller et hospital i udlandet, er det ikke et angreb på amterne, men et ønske om at give borgerne en større valgmulighed.

Det er jo det samme, der gælder folkeskolen, hvor man kan vælge at sende sit barn på en privatskole. Det er jo ikke et angreb på folkeskolen, for vi ønsker en god og velfungerende folkeskole, men det er, fordi vi vil give forældrene større valgmuligheder. Det er såmænd bare i al sin en-